

POHÁDKA O CHYTRÉM TŘINÁCTKOVI / PŘÍLOHA 5

Byla jednou jedna vdova a měla třináct synů, ale žila v takové chudobě, že je stěží vychovala.

Sotva chlápci trochu povyrostli, zavolala si je a povídá: „Poslyšte, synáčkové, já už vás dál žít nemohu, teď se už musíte postarat o sebe sami. Vidíte, že jsem stará.“

Hoši dali matce za pravdu, přehodili si každý ranec přes rameno a pustili se spánembohem do světa. Po nějakém čase došli k carovu paláci. Zaklepali na bránu a prosili o almužničku. Když car viděl, kolik jich je, povídá:

„Jakpak vám mám dát almužnu, když je vás tolik? Ledaže by některý z vás byl tak statečný a šel ukrást peřinu zlému vlkovi ze sousedního lesa. To bych se vám pak odměnil všem!“

Chlápci se dívali jeden na druhého a nevěděli, co na to říct. Vtom však vystoupil nejmladší z nich, malíčký jako pěstička, ale chytrý jako liška podšitá.

Protože byl třináctý, říkali mu Třináctek. Povídá:

„Já tu peřinu od vlka přinesu, králi, jen mi dej jehlici dlouhou jeden sáh.“ I dali mu jehlici dlouhou jeden sáh a chlapec se směle pustil do lesa k vlkově chalupě. Když u ní byl, počkal, až vlk odejde, a pak se tichounce vyšplhal na střechu, komínem se spustil do světnice a tam se schoval pod postel.

Sotva nastala noc a vlk začal v posteli vesele chru-pat, vylezl Třináctek ze své skrýše a hned se pustil svou dlouhou jehlicí do vlka. A kde ho píchá, tam ho píchá. Vlk sebou začal házet na všechny strany a na to právě Třináctek čekal. Popadl peřinu a hajdy pryč. Jenomže ten vlk měl náramně učeného papouška, který uměl kolik je hodin – jako hodiny a věděl všechno na světě. Sotva se vlk ráno probudil, ptá se ho: „Papoušku, kolik je hodin?“

ZDROJ

V. Stanovský, J. Vladislav: *První strom pohádek z celého světa*, Státní nakladatelství dětské knihy, Praha 1965

„Pět,“ odpověděl papoušek, „a tu peřinu ti odnesl Třináctek.“

A kdo pak to je, ten Třináctek?“ ptal se vlk dál.

„Třináctek je chlapec malíčký jako pěstička, ale chytrý jako liška podšitá!“

„Á, až já toho lotra chytím, spolknou ho jako malinu!“

Ale Třináctek už zatím stál i s vlkovou peřinou před carem. Car se tomu velice podivil a povídá:

„Poslyš, Třináctku, jestli chceš, aby se z tebe a z tvých bratrů stali doopravdy boháči, jdi k tomu vlkovi ještě jednou a přines mi jeho polštář se zvonečky.“

„Dobře, care, přinesu,“ odpověděl Třináctek, „jen mi dej trochu koudele a nití.“

A když dostal, co chtěl, vypravil se Třináctek znovu do lesa k vlkově chalupě. Vyšplhal se jako poprvé na střechu, komínem slezl do světnice, schoval se pod postel a čekal na noc.

Když vlk večer usnul, vylezl Třináctek ze skrýše, potichounku omotal jeden zvoneček po druhém koudelí a nití, aby nezvonily, a pak polštář odnesl.

Vlk se na úsvitě probudil a povídá:

„Papoušku, kolik je hodin?“

„Čtyři,“ odpoví papoušek, „a ten polštář ti odnesl Třináctek!“

„Á, ale to už je moc. Ten mi to zaplatí. Až se mi dostane do rukou, spolknou ho jako malinu!“

Jenomže milému carovi polštář se zvonečky nestačil. Jednoho dne si Třináctka zavola a povídá:

„Poslechni, Třináctku, ty jsi král zlodějů a já tě na mou čest udělám boháčem, jestli mě ještě jednou a na poslední poslechněš. Chci, abys mi přinesl samotného vlka, rozumíš? Jestli ne, bude s tebou zle!“

Chudák Třináctek! Když slyšel, co po něm car chce a čím mu hrozí, řekl si, že už je s ním amen, a ce-

lou noc proplakal. Ale k ránu přece jen usnul a měl překrásný sen. Když se probudil, zamnul si spokojeně ruce a povídá:

„Eh, už to mám, už vím, jak na toho vlka!“

Rychle se ustrojil, vytáhl z kůlny vozík, hodil na něj pár prken, kladivo a vyjel s tím k lesu.

Když jel kolem vlkovy chalupy, dal se do křiku:

„Třináctek umřel, Třináctek umřel, kdo mi pomůže udělat mu rakev?“

A začal bušit do prken.

„Já, já,“ odpověděl vesele vlk, „já ti s radostí pomohu. Kdybys jen věděl, milý hochu, co mi ten lotr Třináctek natropil neplechyl!“

Třináctek se pustil do sbíjení rakve a vlk mu pilně pomáhal. Za chvíli s tím byli hotovi.

„A teď bys měl tu rakev vyzkoušet,“ povídá nakonec chlapec vlkovi.

„Třináctek je asi tak velký jako ty, ať vidím, jestli jsme ji udělali dost velkou, nerad bych to předělával!“

Milý vlk nic zlého netušil a bez otálení si lehl do rakve. A tu vám Třináctek skočil jako blesk, přirazil víko a začal je hbitě přitloukat.

Vlk v rakvi se dal do křiku:

„Hej, ty, co to děláš? Honem otevři, vždyť se udusím.“

Ale Třináctek na ten křik nic nedbal a povídá:

„Jen klid, jen klid, kmotře vlku! Víš, co ti povím? Ten

Třináctek jsem já! A teď mi uteč, jestli můžeš!“ Pak naložil rakev s vlkem na vozík, popadl do ruky klec s učeným papouškem a jel k carovi.

A když se všichni škvírou na vlka dost vynadávali, rozdělali velikánský oheň a rakev i s vlkem spálili na prach.

Teprve potom vzal car řádný měsíc plný zlaťáků a dal ho statečnému Třináctkovi darem. Třináctek se nedal dlouho prosit, strčil měsíc za opasek, hodil si klec s papouškem na rameno, rozloučil se uctivě s carem a vrátil se s bratry k mamince.